

KINA (73)

(15)

Jens Østergaard Petersen
Biblioteket
Asien-instituttet
Københavns Universitet
Leifsgade 33, DK-2300 København S,
tlf.: 35 32 88 30 fax: 35 32 88 35
E-mail: oesterg@coco.ihh.ku.dk

Opdateret i UR

107

Udlændingestyrelsen
Dokumentationskontoret
Sandholmlejren

Kære Else Øllgaard,

den 6. oktober 1998

I Deres brev af den 24. september 1998 stiller De en række spørgsmål om kinesiske tidsskrifter. Mine svar er som følger:

1. Hvem udgiver tidsskriftet og hvor udgives det?

北京之春 *Beijing zhi chun* (ISSN 1074-469X), med den engelske titel "Beijing Spring",
udgives af
Beijing Spring Inc.
P.O. Box 770429
Woodside, NY 11377
USA

Det senest publicerede nummer af dette tidsskrift, jeg har undersøgt, er februar-nummeret for 1998. Yderligere oplysninger på engelsk findes på URL
<<http://bjs.org/aboutbjs.html>>.

中國時代 *Zhongguo shidai* (ISSN ?), med den engelske titel "China Times Magazine",
udgives af

China Times Magazine Inc.
P.O. Box 1329
Edison, NJ 08818-1329
USA

Det senest publicerede nummer af dette tidsskrift, jeg har undersøgt, er februar-nummeret for 1998. Yderligere oplysninger på kinesisk kan findes på URL
<<http://www.twnet.com/chinatimes/intro/index.htm>>.

前哨 *Qianshao* (ISSN ?), med den engelske titel "The Front-Line", udgives af
前哨編輯委員會 ("The Front-Line's Redaktionskommite")
P.O. Box 47360
Morrison Hill Post Office
Hong Kong

Det senest publicerede nummer af dette tidsskrift, jeg har undersøgt, er februar-nummeret for 1998.

Der synes ikke at stå nogen veldefineret politisk organisation bag nogen af disse tre tidsskrifter.

2. Hvem er målgruppen for tidsskriftet?

Den kommercielle målgruppe er politisk interesserede kinesere, der bor uden for Kina, samt i Hong Kong. Alle tre tidsskrifter bringer afsløringer af menneskerettighedsovertrædelser, korrupsion og nepotisme, og er generelt yderst kritiske overfor det kinesiske styre (især kommunistpartiet).

3. Er tidsskriftet offentligt tilgængeligt i Kina eller er det forbudt?

Tidsskrifterne er ikke offentligt tilgængelige i Kina (undtaget i Hong Kong). Spørgsmålet om tidsskrifterne er forbudt er mere indviklet. Tidsskrifterne synes ikke at være forbudt i den forstand, at der findes offentlige regeringsbeslutninger eller domstolsafgørelser, der generelt forbyder kinesere at besidde, distribuere eller indføre de nævnte tidsskrifter. Der er dog tilfælde, hvor kritiske tidsskrifter udgivet i Kina (f.eks. 東方 *Dongfang*) er blevet offentligt forbudt, skønt de af indhold synes langt mindre anstødelige for styret i Kina end de tre ovennævnte tidsskrifter, men det kinesiske styre synes ikke officielt at sortliste udenlandske publikationer. I denne sammenhæng er det vigtigt at holde sig for øje, at menings- og ytringsfriheden ikke beskyttes ved lov i Kina, samt at der hersker en høj grad af vilkårlighed i retshåndhævelsen på disse områder i Kina. Det kan således ikke udelukkes, at den blotte besiddelse af et af de nævnte tre tidsskrifter vil kunne betragtes som en kriminel handling, men modsat er det også muligt, at besiddelsen eller indførslen af sådanne tidsskrifter tolereres i perioder med ideologisk afslapning eller af visse lovhåndhævere. Jeg er bekendt med, at tidsskrifter som disse har læsere i Kina, selv personer i stats- og partiapparatet, så det ville ikke være umuligt at få fat i dem i Kina, hvis man havde de rette forbindelser. Det synes uden for enhver tvivl, at den systematiske distribution af sådanne tidsskrifter må udgøre en alvorlig kriminel handling, men jeg kender ikke til nogle konkrete tilfælde, hvor kinesere er blevet dømt for at have distribueret sådanne tidsskrifter.

Iøvrigt kan jeg henvise til, at organisationen Human Rights Watch/Asia løbende holder sig orienteret om, hvilke politiske handlinger, der kriminaliseres i Kina; man kan rette forespørgsel til dem via email-adressen <hrwnyc@hrw.org>.

Jeg håber, at disse svar er tilfredsstillende.

Med venlig hilsen,

Jens Østergaard Petersen